

ספור 2: רות ונאֹה

רות ונאֹה לומדות יחד בכֶּתֶה ג'. הן חֲבֵרוֹת טוֹבוֹת. שְׁתִּיהֶן תִּלְמִידוֹת טוֹבוֹת, הַמְצַטִּינֹת לֹא רַק בְּלִמּוּדִים, אֲלָא גַם בְּהַתְעַמְלוֹת וּבְמִשְׁחָקִים.

- רות חֲבֵרָה טוֹבָה! – אוֹמְרִים בָּלָם.

- אֵךְ נֹאֹה הִיא גְּאוֹתְנִית! – טוֹעֲנִים רַבִּים מִיִּלְדֵי הַכֶּתֶה.

רות מְצַטְעֶרֶת עַל כֶּךָ. הִיא יוֹדַעַת, שְׁחֲבָרְתָּה נֹאֹה יִלְדָה טוֹבָה, אָף-עַל-פִּי שְׁלֻעֲתִים הִיא יְהִירָה. הִיא מְדַבֶּרֶת תְּמִיד בְּשִׁבְחָה. פַּעַם אַחַת הֶחְלִיטוּ יִלְדֵי הַכֶּתֶה לְהַעֲנִישׁ אֶת נֹאֹה: לֹא לְשִׁתּוֹ אוֹתָהּ בְּמִשְׁחָקִים. הֵם לֹא גָלוּ זֹאת לְרוֹת. בְּהַפְסָקָה, כְּשֶׁתִּלְמִידֵי הַכֶּתֶה נֶאֱסָפוּ בְּחֹצֵר בַּיִת הַסֵּפֶר כְּדֵי לְשַׁחַק מִחֲנִיָּם, אָמְרוּ הַיִּלְדִּים: "נֹאֹה, אֵת לֹא מְשַׁתְּפֶת בְּמִשְׁחָק."

פְּנִיָּה שֶׁל נֹאֹה אָדָמוּ, דְּמַעוֹת עֲמָדוֹ בְּעֵינֶיהָ, וְאִז מִהֲרָה רות לַעֲמֹד לִיד נֹאֹה, תִּפְסָה בִּידָה וְאָמְרָה:

"אִם נֹאֹה אֵינָה מְשַׁחֶקֶת, גַּם אֲנִי לֹא אֲשַׁחֵק!"

לֹא רָצוּ הַתִּלְמִידִים לְהַפְסִיד אֶת רות בְּמִשְׁחָק, נִמְלְכוּ בְּדַעְתָּם וְאָמְרוּ: "בְּסֹדֶר, נִשְׁכַּח מִכָּל הָעֲנִין, גַּם נֹאֹה מְשַׁחֶקֶת!"

בְּשַׁעוֹר הָעֵבִירָה נֹאֹה לְרוֹת פָּתַק, וּבוֹ כָּתְבָה: "רוֹתִי, אֵת בְּאַמַּת חֲבֵרָה טוֹבָה!"